

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2003/34 Rbs

in de klacht nr. 2002.5023 (146.02)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft met ingang van 1 mei 2000 bij verzekeraar een rechtsbijstandverzekering gesloten. Waar in het hierna volgende wordt gesproken over verzekeraar wordt daaronder ook verstaan de stichting die door verzekeraar met het verlenen van rechtsbijstand krachtens de bij hem gesloten rechtsbijstandverzekeringen is belast.

Klagers moeder is in 1970 overleden. In een op 27 augustus 2001 gedateerd schadeaangifteformulier heeft klager vermeld: 'afwikkeling erfdeel moeder "Tegenpartij" (=vader) heeft advocaat ingeschakeld om tot uiteenzetting (de Raad begrijpt: verdeling) te komen (...)', en verzekeraar om rechtsbijstand ter zake daarvan verzocht. Bij brief van 13 september 2001 heeft deze aan klager rechtsbijstand ontzegd met een beroep op artikel 29.8 van de op de verzekering van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden.

Artikel 29 aanhef en sub 29.8 van deze voorwaarden bepaalt: 'Verzekerde heeft (...) geen aanspraak op rechtshulp als het gaat om (...) geschillen die betrekking hebben op of samenhangen met het erfrecht, indien de erflater voor ingangsdatum van de verzekering is overleden'.

De klacht

Verzekeraar heeft klagers verzoek om rechtsbijstand niet gehonoreerd omdat hij van mening is dat het een erfrechtelijke kwestie betreft. Omdat klagers moeder is overleden (in 1970!) voor ingangsdatum van de verzekering, zou deze zaak niet gedekt zijn.

Klager is het hiermee oneens, aangezien de verkrijging van de erfenis al in 1970 heeft plaatsgevonden. Hij was toen 8 jaar oud en werd toen voor 25% (zijn kindsdeel) eigenaar van het tot de nalatenschap behorende onroerend goed.

2003/34 Rbs

Klager is onlangs door zijn vader gedagvaard. Deze wil het onroerend goed uiteenzetten, maar klager verschilt met hem van mening over de waardebeoordeling ervan. Omdat verzekeraar geen rechtshulp biedt, zag klager zich genoodzaakt een advocaat te vragen zijn belangen te behartigen. De kosten hiervan moet verzekeraar dragen. De verdeling van de erfenis is niet het discussiepunt, deze ligt al sinds 1970 vast. Het meningsverschil betreft de waardevaststelling van het onroerend goed.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar had op 13 september 2001 telefonisch contact met klager. In dit telefoongesprek werd de inhoud en dekking van de zaak besproken. In het gesprek kwam tevens ter sprake dat tussen klager en zijn vader reeds in de jaren tachtig een procedure werd geëntameerd ter verdeling van de nalatenschap. Later werd die procedure ingetrokken. Op dezelfde dag heeft verzekeraar de inhoud van het telefoongesprek bij brief aan klager bevestigd. In de brief is inhoudelijk ingegaan op de zaak en meegedeeld dat deze niet gedekt is. Conform de gemaakte afspraak zond klager op 15 september 2001 nog een brief van de advocaat van zijn vader (van 21 augustus 2001) aan verzekeraar voor een advies. Bij brief van 18 september 2001 verstrekke verzekeraar een advies aan klager. Na deze brief vond gedurende ruim één jaar omtrent de kwestie geen contact plaats tussen klager en verzekeraar.

Op 21 november 2002 benaderde een belangenbehartiger van klager verzekeraar omtrent de afwijzingsbrief van 13 september 2001. Inmiddels was klager door zijn vader gedagvaard om de nalatenschap te verdelen. Per e-mail van 26 november 2002 gaf verzekeraar opnieuw gemotiveerd aan dat de zaak niet gedekt is. Vervolgens nam op 2 december 2002 klager telefonisch contact op met verzekeraar. In dit gesprek deelde klager de nieuwste ontwikkelingen mee en legde verzekeraar hem nogmaals uit waarom de zaak niet gedekt is. Aan het einde van het gesprek deelde klager mee dat hij begrip heeft voor verzekeraars standpunt.

Blijkens de klacht is klager van mening dat de afwijzing niet terecht is omdat de kern van het geschil niet de verdeling van de nalatenschap is maar de waardebeoordeling van het onroerend goed (op dit moment).

Reeds in 1970 - voor de ingangsdatum van de verzekering - is klagers moeder overleden, waardoor de nalatenschap is opengefallen. De nalatenschap is tot op heden niet verdeeld en klager is voor één vierde deel gerechtigd tot de nalatenschap. Omdat klagers vader tot verkoop van het onroerend goed - dat deel uitmaakt van de nalatenschap - wil overgaan, moet de waarde hiervan worden bepaald. De waardebeoordeling is dus niet een op zichzelf staand probleem maar een probleem dat betrekking heeft op of samenhangt met het erfrecht. Daarom is de zaak niet gedekt op deze verzekering. Verzekeraar wijst op artikel 29 lid 8 van de verzekeringsvoorwaarden.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager is nooit een procedure tegen zijn vader begonnen. Het proces waarnaar verzekeraar verwijst is geëntameerd door klagers vader en is ook door hem weer ingetrokken. In het verleden heeft klagers vader diverse pogingen ondernomen met gebruikmaking van notarissen, advocaten en een

2003/34 Rbs

makelaar om de zaak uiteengezet te krijgen. Hij kreeg echter iedere keer te horen dat uitgegaan dient te worden van de waarde van de woning op het moment van verdeling en staakte vervolgens zijn activiteiten. Klager geeft een chronologisch overzicht hiervan vanaf januari 1985, toen hij door zijn vader uit de woning is gezet.

Het gaat hier om de waardebepaling van een woning, die in de loop van de jaren in waarde is gestegen. De waardebepaling heeft uiteindelijk tot een slepend conflict geleid waar partijen niet uitkomen. Het maakt daarbij niet uit of men zijn aandeel in het object heeft verkregen door bijvoorbeeld een gemeenschappelijke aankoop, een geschenk of een nalatenschap. Klager legt processtukken over betreffende de onderhavige procedure. Uit deze stukken blijkt dat klagers eigendomsaandeel geen geschilpunt is. In de processtukken wordt steeds gesproken over de wijze van waarderen van het gemeenschappelijk bezit.

Het oordeel van de Raad

1. Klager en zijn vader zijn beiden deelgerechtigd in de na haar overlijden in 1970 onverdeeld gebleven nalatenschap van klagers moeder. Omdat klagers vader tot verkoop van het onroerend goed - dat deel uitmaakt van de nalatenschap - wil overgaan, moet de waarde hiervan worden bepaald. Omtrent de waardevaststelling bestaat tussen klager en zijn vader een verschil van mening, ter zake waarvan klager verzekeraar om rechtsbijstand heeft verzocht.

2. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat deze waardebepaling niet een op zichzelf staand probleem is, maar een probleem dat betrekking heeft op of samenhangt met het erfrecht. Uit de door klager overgelegde stukken blijkt dat de kern van het geschil met zijn vader ligt in de vraag of de waarde van het onroerend goed moet worden beoordeeld naar het moment van het overlijden van de moeder dan wel naar het moment waarop de verdeling van de nog onverdeelde nalatenschap plaats heeft. Derhalve kon verzekeraar, met een beroep op artikel 29 lid 8 van de verzekeringsvoorwaarden, aan klager rechtsbijstand ontzeggen. Door te handelen als voormeld heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 12 mei 2003 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)